

Arrest

nr. 204 602 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MANOY *loco* advocaat P. DE BACKER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 oktober 2011, verklaart zich op 14 oktober 2011 vluchteling.

1.2. Op 14 oktober 2013 werd een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.3. Op 19 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 mei 2017 per aangetekend schrijven naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse origine en afkomstig van het dorp Zaid Abad, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar.

U kwam op 13 oktober 2011 in België aan en op 14 oktober 2011 hebt u hier asiel aangevraagd. U verklaarde toen dat uw vader actief was voor de taliban. Vijf dagen voor uw vertrek kwam uw vader op een avond naar huis. Hij zei tegen uw moeder dat u nu oud genoeg was en dat hij u zou meenemen naar de jihad. Uw moeder zei tegen uw vader dat hij een poosje moest wachten omdat u een beetje ziek was. Uw vader ging weer weg. Twee dagen later stuurde uw moeder u naar haar broer om te vermijden dat uw vader u zou komen ophalen voor de jihad. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara en een faxafdruk van een brief van de Taliban aan uw oom neer.

Het CGVS nam op 14 oktober 2013 een beslissing in uw dossier. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit het district Mohammad Agha van de provincie Logar afkomstig bent. Om deze reden werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 11 november 2016 werd u in de luchthaven van Schiphol gecontroleerd door de Koninklijke Marechaussee. U bleek in het bezit van een Afghaans paspoort. De Nederlandse autoriteiten stelden vast dat u op dat moment terugkeerde van de Afghaanse hoofdstad Kabul. Nader onderzoek van uw paspoort toonde aan dat u op 2 oktober 2016 via Schiphol naar Kabul reisde en op 11 november 2016 van Kabul terugkeerde.

Op 28 november 2016 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken gelet op deze nieuwe elementen.

U werd opgeroepen voor een gehoor op 8 maart 2017 om deze nieuwe elementen te komen toelichten voor het CGVS. U verklaart er dat u naar Kabul bent gereisd omdat uw moeder ziek was en in een ziekenhuis in Kabul was opgenomen. U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van uw eerder verklaarde problemen met uw vader en de taliban. Bovendien verklaart u dat u in Kabul kan worden ontvoerd waarna er losgeld zou worden gevraagd in ruil voor uw vrijlating en dat dorpelingen onterecht zouden kunnen denken dat u omwille van uw verblijf in Europa geen moslim meer bent. Ter staving van uw verklaringen legt u uw Afghaans paspoort, 11 medische documenten aangaande uw moeder, een besteloverzicht, een bewijs van een geldtransactie van België naar u in Afghanistan en een enveloppe neer.

B. Motivering

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u in 2016 vijf weken bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op 2 oktober 2016 naar Afghanistan om vervolgens op 11 november 2016 terug te keren.

Naar aanleiding van deze elementen werd u opgeroepen voor gehoor met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 8 maart 2017.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan u de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg in uw hoofde kan worden opgeheven op grond van artikel 55/5 Vreemdelingenwet.

Artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

Inzake de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad blijkt uit actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand.

Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen vijf weken in Kabul verbleef.

In verband met uw terugkeer naar Kabul wordt verder nog opgemerkt dat **uw verklaringen met betrekking tot het motief voor uw terugkeer niet overtuigen.**

Zo is het merkwaardig dat u hieromtrent op Schiphol in Nederland louter aanhaalde dat uw moeder had aangedrongen haar te bezoeken wanneer ze in Kabul was omdat ze u heel erg mist. U repte met geen woord over medische problemen of een ziekenhuisopname van uw moeder. Op het CGVS daarentegen stelt u dat naar Kabul ging om uw zieke moeder te helpen (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3 & 7). U verklaart op het CGVS ook dat u dezelfde dag dat u van haar ziekenhuisopname op de hoogte werd gebracht, meer bepaald op 26 september 2016, uw vliegtuigtickets hebt gereserveerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 6 & 7). Bijgevolg is het zeer vreemd dat u in Nederland met geen woord gerept heeft over de slechte medische toestand van uw moeder of haar ziekenhuisopname. Geconfronteerd met het door u in Nederland gegeven motief voor terugkeer stelt u dat u het misschien zo gezegd hebt maar dat u toen een lange reis achter de rug had, dat u moe was en dat het de eerste keer was dat u het vliegtuig nam (CGVS dd. 08.03.2017, p. 12). Ook geeft u aan dat er misschien sprake is geweest van een communicatieprobleem in Nederland (CGVS dd. 08.03.2017, p. 12 & 13). Deze verklaringen worden niet aanvaard. Er kan immers redelijkerwijs van u worden verwacht dat u in Nederland dezelfde motieven voor terugkeer geeft dan op het CGVS.

Bovendien blijkt uit een overzicht van uw geboekte vliegtuigtickets die in bijlage aan het schrijven van de Directeur-Generaal van de DVZ is toegevoegd en uit het door u neergelegde besteloverzicht (document 8) dat u reeds op 24 september 2016 deze tickets heeft geboekt. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u op 26 september 2016 op de hoogte werd gebracht van de medische problemen van uw moeder en dat u diezelfde dag uw vliegtuigtickets hebt gereserveerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 6 & 7). Met deze vaststelling geconfronteerd, komt u niet verder dan te opperen dat het misschien een fout in de administratie is (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7). Deze verklaring wordt niet aanvaard.

Opmerkelijk in dit verband is ook dat uw Afghaans paspoort reeds op 23 februari 2016 werd uitgegeven. Dit is meer dan 7 maanden voor uw reis naar Kabul en voor het telefoontje van uw broer aangaande de medische situatie van uw moeder. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u reeds eerder plannen had om naar Afghanistan te reizen. Uw verklaringen dat u dit paspoort heeft aangevraagd omdat u nog nooit een Afghaans paspoort had gezien, u wou zien hoe een Afghaans paspoort eruit ziet en u wou voelen dat u een echte Afghaanse burger bent (CGVS dd. 08.03.2017, p. 6), worden niet aanvaard.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u niet veel weet over de ziekte waardoor uw moeder in het ziekenhuis werd opgenomen. U verklaart dat uw moeder nierproblemen en ademhalingsproblemen had, geen eten kon binnenhouden en flauwviel (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7). Gevraagd sinds wanneer ze deze problemen had, moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7). Uw verklaring voor uw onwetendheid hieromtrent als zouden ze u dit niet via de telefoon hebben verteld omdat u ongerust zou worden (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7), wordt niet aanvaard. Het is namelijk onwaarschijnlijk dat u gedurende de vijf weken dat u in Kabul met uw moeder verbleef, geen verdere inlichtingen zou hebben ingewonnen betreffende haar ziekte.

Tevens herinnert u zich de namen van de medicatie die uw moeder neemt, niet (CGVS dd. 08.03.2017, p. 10). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaart dat u er naar apotheken ging om haar medicatie te kopen en u ervoor zorgde dat uw moeder haar medicatie op tijd innam (CGVS dd. 08.03.2017, p. 10).

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw moeder was opgenomen in een ziekenhuis in Khair Khwari (CGVS dd. 08.03.2017, p. 8). Echter, de door u neergelegde medische documenten zijn afkomstig van het Sama ziekenhuis gelegen in Khair Khana (document 2).

In verband met de 11 medische documenten aangaande uw moeder (document 4) moet bovendien opgemerkt worden dat deze in het Engels zijn opgesteld en dat de brief van Dr. A. S., waarin hij schrijft dat u uw moeder hielp tijdens haar verblijf in het ziekenhuis, een gesolliciteerd karakter heeft.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de motieven voor uw terugkeer naar Afghanistan.

Naast uw verklaringen over het doel van uw terugkeer zijn ook **uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan bij uw terugkeer ongeloofwaardig.**

U stelt dat u in een hotel in Kabul verbleef (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). Wanneer gevraagd wordt naar de naam van dit hotel, stelt u dan weer dat er twee of drie hotels waren waar u verbleef maar dat u de namen ervan bent vergeten (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). Gevraagd naar het aantal hotels waar u verbleven hebt, wijzigt u uw verklaring opnieuw en stelt u dat u in één hotel verbleef maar dat u op verschillende locaties at (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). Wat er ook van zij, wanneer opnieuw gevraagd wordt of u de naam van dit hotel kent, stelt u dat u de naam kende, maar er niet op lette en niet verwachtte dat dit in de toekomst zou worden gevraagd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3).

Gevraagd waar dit hotel lag, komt u niet verder dan te stellen dat het een beetje ver van het ziekenhuis lag en dat het 30-40 minuten met de auto van het ziekenhuis lag (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). U weet niet in welke regio of buurt van de stad Kabul dit hotel gelegen was (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3).

Aangezien u verklaart vijf weken in dit hotel te hebben verbleven en intussen twee weken tussen dit hotel en het ziekenhuis zou hebben gependeld (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3 & 8), is het onwaarschijnlijk dat u noch de naam van het hotel noch de wijk waar dit hotel gelegen is, kunt vertellen.

Omwille van deze vaststellingen wordt besloten dat u bewust niet de waarheid wilt vertellen waar u in Kabul gedurende deze vijf weken heeft verbleven. Dit is een zwaarwichtige indicatie dat u over een effectief netwerk in de hoofdstad beschikt waar u bij heeft verbleven en waar u op kunt terugvallen.

Een verdere bevestiging hiervan wordt gevonden in de openbare informatie op uw facebookprofiel. Daarin stelt u dat u naar de Ghulam Haider Khan High school die zich in Kabul bevindt bent gegaan en dat u aan de Kabul universiteit heeft gestudeerd (zie administratief dossier). Ook blijkt u contact te hebben met verschillende personen – waaronder iemand met dezelfde familienaam als u – die in Kabul wonen of er hebben gestudeerd (zie administratief dossier).

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Uit uw verklaring blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan vijf weken hebt doorgebracht in Kabul. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaard verblijf in een hotel en gezien uw banden met personen in Kabul (zie supra), dient te

worden geconcludeerd dat u een effectief netwerk heeft in de hoofdstad waarop u kunt terugvallen. Bovendien biedt u ons geen correct zicht op uw profiel en dat van uw familie. Zoals uiteengezet in het kader van de beslissing van het CGVS dd. 14 oktober 2013 kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw vader banden hebben met de taliban. Uw volharding op het gehoor dd. 8 maart 2017 als zou uw vader talib zijn en als zou u geen andere informatie hebben over een ander beroep van uw vader - ook na confrontatie met de ongeloofwaardigheid hiervan (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17) -, toont aan dat u het CGVS bewust geen zicht wil bieden op de professionele activiteiten van uw vader. Ook komen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de dieren die uw familie bezit, niet overeen. Zo stelt u op 3 oktober 2013 dat uw familie een koe en een kalfje had en ontkent u dat uw familie andere dieren had (CGVS dd. 03.10.2013, p. 5). Op 8 maart 2017 daarentegen ontkent u dat uw familie dieren had (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17). Ook indien de voorbeelden gegeven worden van een koe en een ezel ontkent u dat uw familie dieren heeft en ontkent u dat uw familie ooit dieren heeft gehad (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u uw verklaring hieromtrent op 3 oktober 2013 en zegt u dat u misschien zei dat u van deze dieren houdt (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17). Deze verklaring wordt geenszins aanvaard. Ook komen uw verklaringen van ongeschoold te zijn (CGVS dd. 03.10.2013, p. 16) niet overeen met uw verklaringen omtrent uw scholingsgraad volgens uw facebookaccount waarin u verklaart naar een specifieke school in Kabul en naar de universiteit in Kabul te zijn gegaan (zie administratief dossier). Bovendien spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari, de tweede landstaal in Afghanistan (CGVS dd. 03.10.2013).

Gevraagd waarom u niet naar Kabul kan terugkeren, verklaart u dat u er geen mensen kent, u er niet bekend bent en dat de taal er een klein probleem is omdat uw Dari zwak is (CGVS dd. 08.03.2017, p. 18 & 19). Deze verklaringen worden om bovenstaande redenen niet weerhouden. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat er ook Pashtou in Kabul wordt gesproken, bevestigt u dit (CGVS dd. 08.03.2017, p. 19).

In verband met uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omwille van de door u verklaarde problemen met uw vader (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9, 10 & 18), moet worden vastgesteld dat in het kader van uw asielverzoek werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw vader. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging in de Afghaanse hoofdstad.

Betreffende uw verklaring dat in Kabul mensen worden ontvoerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9), moet worden vastgesteld dat er geen enkel element in uw dossier aanwezig is dat erop wijst dat u hiervan het slachtoffer zou kunnen worden. Ook wordt opgemerkt dat u niemand kent die in Kabul werd ontvoerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9). U heeft enkel op het nieuws gehoord dat belangrijke personen of een zoon van een belangrijke persoon wordt ontvoerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9). Echter, u ontkent zelf dat u een zoon van een belangrijk persoon bent wanneer dit wordt gevraagd en stelt vervolgens dat de mensen die voor de overheid werken het doelwit van de taliban zijn (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9). U werkt echter niet voor de overheid.

Aangaande uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omdat mensen die van Europa komen ervan worden verdacht van religie te zijn veranderd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 18), moet, voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent en tot op heden soennietische moslim bent (CGVS dd. 08.03.2017, p. 18), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Het door u neergelegde bewijs van een geldtransactie van België naar u in Afghanistan kan niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Het document houdt immers geen enkel verband met uw verklaarde onmogelijkheid om zich in de Afghaanse hoofdstad te vestigen of met uw vrees voor uw vader. Hetzelfde dient te worden opgemerkt in verband met de door u neergelegde enveloppe en uw afghaans paspoort.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Kabul stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

De veiligheidssituatie in Kabul kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen voor vijf weken in Kabul bent verbleven.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, eerste lid, 4° juncto artikel 49/2, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker voert aan dat een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus enkel mogelijk is tijdens het verblijf van beperkte duur, daar waar hij sinds 10 september 2016 een verblijfstitel heeft verkregen van onbepaalde duur.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet enkel kan worden besloten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer de verandering van de omstandigheden duurzaam is. Hij vervolgt dat dit dus niet mogelijk is bij een tijdelijke verbetering van de veiligheidssituatie en hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens gewag heeft gemaakt van de huidige situatie van verzoeker in de samenleving (met name met een vaste verblijfplaats in België en een vast contract). Voorts benadrukt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul heden nog steeds niet stabiel is, waartoe hij verwijst naar verschillende krantenartikelen en de dienst diplomatie in België. Verzoeker onderwerpt vervolgens de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek.

Verzoeker vraagt om de beslissing waarin de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, te vernietigen.

2.2. Stukken

Op 7 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "COI REPORT Afghanistan: Security Situation" van december 2017 en de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting brengt verzoeker samen met een aanvullende nota volgende stukken bij: het advies van de dienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking en verschillende persartikelen (administratief dossier, stuk 9).

2.3. Bevoegdheid

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Opheffing subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Verzoeker kwam op 13 oktober 2011 het Rijk binnen en vroeg op 14 oktober 2011 asiel aan. Op 14 oktober 2013 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Middels de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet opgeheven.

2.3.2.2. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

2.3.2.3. Verzoeker stelt dat krachtens artikel 57/6, § 1, eerste lid, 4° *juncto* artikel 49/2, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel kan verzoeken om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen tijdens het verblijf van beperkte duur. Hij wijst erop dat hij evenwel op 10 september 2016 een verblijfstitel voor onbepaalde duur heeft verkregen (verzoekschrift, stuk 2).

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de termijn die voorzien is in artikel 49/2, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de termijn tijdens dewelke de minister of zijn gemachtigde aan verweerder kan vragen om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet (eigen onderlijning).

Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/5 in te trekken.

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet noch artikel 57/6, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bevatten een beperking in de tijd om de een subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is derhalve *ratione temporis* bevoegd om te dezen de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen.

2.3.2.4. Waar verzoeker erop wijst dat hij in Afghanistan problemen kent omwille van de problemen met zijn vader die voor de taliban werkt, werd reeds in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2013 geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met zijn vader en werd hem de vluchtelingenstatus bijgevolg geweigerd

(administratief dossier, stuk 13). Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing van 14 oktober 2013 zodat deze beslissing bijgevolg definitief is geworden. Verzoeker kan niet middels onderhavig verzoekschrift gericht tegen de bestreden beslissing van 19 mei 2017 verweer voeren tegen de motieven in de voormelde beslissing van 14 oktober 2013.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker volgens de commissaris-generaal over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 14 oktober 2013 werd aan verzoeker immers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat op dat ogenblik uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Mohammad Agha een reëel risico van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief aannemelijk werd geacht.

Het bestaan van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker wordt heden in aanmerking genomen onder meer doordat hij in het jaar 2016 terugkeerde naar Afghanistan en gedurende een periode van vijf weken in de stad Kabul heeft verbleven. In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker nogmaals dat hij van 2 oktober 2016 tot 11 november 2016 in Kabul verbleef (verzoekschrift, p. 2).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale

aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Met het betwisten van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit en refereren aan krantenartikelen (verzoekschrift, stukken 7 en 9 van het rechtsplegingsdossier, stukken 2-4 van stuk 9), toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse in Kabul is gesteund. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers kritiek op het aan het administratief dossier toegevoegde EASO-rapport van november 2016, zijnde een gebrek aan actualisering van de informatie, niet langer relevant is aangezien voormelde analyse in Kabul mede is gesteund op de op 7 maart 2018 aan de Raad overgemaakte update, zijnde het EASO *“COI REPORT Afghanistan: Security Situation”* van december 2017. Waar verzoeker nog verwijst naar reisadviezen van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 8 en stuk 1 van het rechtsplegingsdossier, stuk 9) benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke asielinstanties belast met het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens niet blijken dat er in Kabul actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen vijf weken in Kabul verbleef.

In verband met uw terugkeer naar Kabul wordt verder nog opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het motief voor uw terugkeer niet overtuigen.

Zo is het merkwaardig dat u hieromtrent op Schiphol in Nederland louter aanhaalde dat uw moeder had aangedrongen haar te bezoeken wanneer ze in Kabul was omdat ze u heel erg mist.

U repte met geen woord over medische problemen of een ziekenhuisopname van uw moeder. Op het CGVS daarentegen stelt u dat naar Kabul ging om uw zieke moeder te helpen (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3 & 7). U verklaart op het CGVS ook dat u dezelfde dag dat u van haar ziekenhuisopname op de hoogte werd gebracht, meer bepaald op 26 september 2016, uw vliegtuigtickets hebt gereserveerd

(CGVS dd. 08.03.2017, p. 6 & 7). Bijgevolg is het zeer vreemd dat u in Nederland met geen woord gerept heeft over de slechte medische toestand van uw moeder of haar ziekenhuisopname. Geconfronteerd met het door u in Nederland gegeven motief voor terugkeer stelt u dat u het misschien zo gezegd hebt maar dat u toen een lange reis achter de rug had, dat u moe was en dat het de eerste keer was dat u het vliegtuig nam (CGVS dd. 08.03.2017, p. 12). Ook geeft u aan dat er misschien sprake is geweest van een communicatieprobleem in Nederland (CGVS dd. 08.03.2017, p. 12 & 13). Deze verklaringen worden niet aanvaard. Er kan immers redelijkerwijs van u worden verwacht dat u in Nederland dezelfde motieven voor terugkeer geeft dan op het CGVS.

Bovendien blijkt uit een overzicht van uw geboekte vliegtuigtickets die in bijlage aan het schrijven van de Directeur- Generaal van de DVZ is toegevoegd en uit het door u neergelegde besteloverzicht (document 8) dat u reeds op 24 september 2016 deze tickets heeft geboekt. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u op 26 september 2016 op de hoogte werd gebracht van de medische problemen van uw moeder en dat u diezelfde dag uw vliegtuigtickets hebt gereserveerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 6 & 7). Met deze vaststelling geconfronteerd, komt u niet verder dan te opperen dat het misschien een fout in de administratie is (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7). Deze verklaring wordt niet aanvaard.

Opmerkelijk in dit verband is ook dat uw Afghaans paspoort reeds op 23 februari 2016 werd uitgegeven. Dit is meer dan 7 maanden voor uw reis naar Kabul en voor het telefoontje van uw broer aangaande de medische situatie van uw moeder. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u reeds eerder plannen had om naar Afghanistan te reizen. Uw verklaringen dat u dit paspoort heeft aangevraagd omdat u nog nooit een Afghaans paspoort had gezien, u wou zien hoe een Afghaans paspoort eruit ziet en u wou voelen dat u een echte Afghaanse burger bent (CGVS dd. 08.03.2017, p. 6), worden niet aanvaard.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u niet veel weet over de ziekte waardoor uw moeder in het ziekenhuis werd opgenomen. U verklaart dat uw moeder nierproblemen en ademhalingsproblemen had, geen eten kon binnenhouden en flauwviel (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7). Gevraagd sinds wanneer ze deze problemen had, moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7). Uw verklaring voor uw onwetendheid hieromtrent als zouden ze u dit niet via de telefoon hebben verteld omdat u ongerust zou worden (CGVS dd. 08.03.2017, p. 7), wordt niet aanvaard. Het is namelijk onwaarschijnlijk dat u gedurende de vijf weken dat u in Kabul met uw moeder verbleef, geen verdere inlichtingen zou hebben ingewonnen betreffende haar ziekte. Tevens herinnert u zich de namen van de medicatie die uw moeder neemt, niet (CGVS dd. 08.03.2017, p. 10). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaart dat u er naar apotheken ging om haar medicatie te kopen en u ervoor zorgde dat uw moeder haar medicatie op tijd innam (CGVS dd. 08.03.2017, p. 10).

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw moeder was opgenomen in een ziekenhuis in Khair Khwari (CGVS dd. 08.03.2017, p. 8). Echter, de door u neergelegde medische documenten zijn afkomstig van het Sama ziekenhuis gelegen in Khair Khana (document 2).

In verband met de 11 medische documenten aangaande uw moeder (document 4) moet bovendien opgemerkt worden dat deze in het Engels zijn opgesteld en dat de brief van Dr. A. S., waarin hij schrijft dat u uw moeder hielp tijdens haar verblijf in het ziekenhuis, een gesolliciteerd karakter heeft.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de motieven voor uw terugkeer naar Afghanistan.

Naast uw verklaringen over het doel van uw terugkeer zijn ook **uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan bij uw terugkeer ongeloofwaardig.**

U stelt dat u in een hotel in Kabul verbleef (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). Wanneer gevraagd wordt naar de naam van dit hotel, stelt u dan weer dat er twee of drie hotels waren waar u verbleef maar dat u de namen ervan bent vergeten (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). Gevraagd naar het aantal hotels waar u verbleven hebt, wijzigt u uw verklaring opnieuw en stelt u dat u in één hotel verbleef maar dat u op verschillende locaties at (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). Wat er ook van zij, wanneer opnieuw gevraagd wordt of u de naam van dit hotel kent, stelt u dat u de naam kende, maar er niet op lette en niet verwachtte dat dit in de toekomst zou worden gevraagd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3).

Gevraagd waar dit hotel lag, komt u niet verder dan te stellen dat het een beetje ver van het ziekenhuis lag en dat het 30-40 minuten met de auto van het ziekenhuis lag (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3). U weet niet in welke regio of buurt van de stad Kabul dit hotel gelegen was (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3).

Aangezien u verklaart vijf weken in dit hotel te hebben verbleven en intussen twee weken tussen dit hotel en het ziekenhuis zou hebben gependeld (CGVS dd. 08.03.2017, p. 3 & 8), is het onwaarschijnlijk dat u noch de naam van het hotel noch de wijk waar dit hotel gelegen is, kunt vertellen.

Omwille van deze vaststellingen wordt besloten dat u bewust niet de waarheid wilt vertellen waar u in Kabul gedurende deze vijf weken heeft verbleven. Dit is een zwaarwichtige indicatie dat u over een effectief netwerk in de hoofdstad beschikt waar u bij heeft verbleven en waar u op kunt terugvallen.

Een verdere bevestiging hiervan wordt gevonden in de openbare informatie op uw facebookprofiel. Daarin stelt u dat u naar de Ghulam Haider Khan High school die zich in Kabul bevindt bent gegaan en dat u aan de Kabul universiteit heeft gestudeerd (zie administratief dossier). Ook blijkt u contact te hebben met verschillende personen – waaronder iemand met dezelfde familienaam als u – die in Kabul wonen of er hebben gestudeerd (zie administratief dossier)."

De aan het verzoekschrift gevoegde medische documenten (stuk 6) die verzoeker via e-mail zou hebben verkregen, kunnen geen afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers motief voor zijn terugkeer. Daargelaten de vaststelling dat het helpen van zijn zieke moeder hoe dan ook niet als verschoning kan gelden voor zijn terugkeer naar Afghanistan nu dit niet verzoenbaar is met de doelstellingen van internationale bescherming, dient te worden opgemerkt dat de medische attesten afkomstig zijn van het Sama ziekenhuis in Khair Khana. Verzoeker verklaarde gedurende zijn gehoor op 8 maart 2017 nochtans dat het ziekenhuis waar zijn moeder was gehospitaliseerd in Khair Khwari lag (administratief dossier, stuk 9, p. 8). Dat verzoeker, die aangeeft dat hij zijn moeder gedurende twee weken ging bezoeken in het ziekenhuis, deze plaats niet correct kan situeren ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In dit verband benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat hij een Afghaans paspoort ging aanvragen voor het geval dit ooit nodig zou zijn, nu een subsidiaire beschermde een paspoort nodig heeft om te reizen, zelfs binnen de Europese Unie, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van een loutere *post-factum* verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het gehoor op 8 maart 2017 (administratief dossier, stuk 9, p. 6) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Met de neergelegde foto van bewijs van zijn verblijf in het Hotel Chernvoal Inn (verzoekschrift, stukken 3 en 4), slaagt verzoeker er niet in zijn beweerde verblijfplaats(en) in Afghanistan bij zijn terugkeer alsnog aannemelijk te maken. Het bewijs dat werd opgesteld op 9 juni 2017 werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Overigens dient te worden opgemerkt dat verzoeker gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 maart 2017 noch de naam, noch de ligging van het hotel kon aangeven (administratief dossier, stuk 9, p. 3), zodat het louter voorleggen van een kleurenkopie van een bewijs van zijn verblijf niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens bij waar deze nog overweegt als volgt:

"Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Uit uw verklaring blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan vijf weken hebt doorgebracht in Kabul. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaard verblijf in een hotel en gezien uw banden met personen in Kabul (zie supra), dient te worden geconcludeerd dat u een effectief netwerk heeft in de hoofdstad waarop u kunt terugvallen. Bovendien biedt u ons geen correct zicht op uw profiel en dat van uw familie. Zoals uiteengezet in het kader van de beslissing van het CGVS dd. 14 oktober 2013 kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw vader banden hebben met de taliban. Uw volharding op het gehoor dd.

8 maart 2017 als zou uw vader talib zijn en als zou u geen andere informatie hebben over een ander beroep van uw vader - ook na confrontatie met de ongeloofwaardigheid hiervan (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17) -, toont aan dat u het CGVS bewust geen zicht wil bieden op de professionele activiteiten van uw vader. Ook komen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de dieren die uw familie bezit, niet overeen. Zo stelt u op 3 oktober 2013 dat uw familie een koe en een kalfje had en ontkent u dat uw familie andere dieren had (CGVS dd. 03.10.2013, p. 5). Op 8 maart 2017 daarentegen ontkent u dat uw familie dieren had (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17). Ook indien de voorbeelden gegeven worden van een koe en een ezel ontkent u dat uw familie dieren heeft en ontkent u dat uw familie ooit dieren heeft gehad (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u uw verklaring hieromtrent op 3 oktober 2013 en zegt u dat u misschien zei dat u van deze dieren houdt (CGVS dd. 08.03.2017, p. 17). Deze verklaring wordt geenszins aanvaard. Ook komen uw verklaringen van ongeschoold te zijn (CGVS dd. 03.10.2013, p. 16) niet overeen met uw verklaringen omtrent uw scholingsgraad volgens uw facebookaccount waarin u verklaart naar een specifieke school in Kabul en naar de universiteit in Kabul te zijn gegaan (zie administratief dossier). Bovendien spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari, de tweede landstaal in Afghanistan (CGVS dd. 03.10.2013).

Gevraagd waarom u niet naar Kabul kan terugkeren, verklaart u dat u er geen mensen kent, u er niet bekend bent en dat de taal er een klein probleem is omdat uw Dari zwak is (CGVS dd. 08.03.2017, p. 18 & 19). Deze verklaringen worden om bovenstaande redenen niet weerhouden. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat er ook Pashtou in Kabul wordt gesproken, bevestigt u dit (CGVS dd. 08.03.2017, p. 19).

In verband met uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omwille van de door u verklaarde problemen met uw vader (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9, 10 & 18), moet worden vastgesteld dat in het kader van uw asielerzoek werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw vader. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging in de Afghaanse hoofdstad.

Betreffende uw verklaring dat in Kabul mensen worden ontvoerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9), moet worden vastgesteld dat er geen enkel element in uw dossier aanwezig is dat erop wijst dat u hiervan het slachtoffer zou kunnen worden. Ook wordt opgemerkt dat u niemand kent die in Kabul werd ontvoerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9). U heeft enkel op het nieuws gehoord dat belangrijke personen of een zoon van een belangrijke persoon wordt ontvoerd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9). Echter, u ontkent zelf dat u een zoon van een belangrijk persoon bent wanneer dit wordt gevraagd en stelt vervolgens dat de mensen die voor de overheid werken het doelwit van de taliban zijn (CGVS dd. 08.03.2017, p. 9). U werkt echter niet voor de overheid.

Aangaande uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omdat mensen die van Europa komen ervan worden verdacht van religie te zijn veranderd (CGVS dd. 08.03.2017, p. 18), moet, voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent en tot op heden soennietische moslim bent (CGVS dd. 08.03.2017, p. 18), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Het door u neergelegde bewijs van een geldtransactie van België naar u in Afghanistan kan niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Het document houdt immers geen enkel verband met uw verklaarde onmogelijkheid om zich in de Afghaanse hoofdstad te vestigen of met uw vrees voor uw vader. Hetzelfde dient te worden opgemerkt in verband met de door u neergelegde enveloppe en uw Afghaans paspoort.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Kabul stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

De veiligheidssituatie in Kabul kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen voor vijf weken in Kabul bent verbleven."

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de volledige Facebookpagina heeft doorzocht, waaruit blijkt dat de gegevens niet kloppen (verzoekschrift, stuk 10). De Raad merkt in dit verband op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de

asielaanvraag belaste instanties verplicht onderzoeksdaden te stellen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Waar verzoeker voorts opmerkt dat hij in België een vaste verblijfplaats heeft en een vast contract bij M. BVBA (verzoekschrift, stuk 3), dient erop gewezen dat deze gegevens niet dienstig zijn in de beoordeling van het redelijk en veilig karakter van een intern vestigingsalternatief. Sterker nog, verzoekers werkervaring draagt verder bij aan het besluit dat hij voldoende capaciteiten bezit om zich te vestigen in Kabul.

Betreffende zijn verwijzing naar zijn problemen met zijn vader, dient herhaald dat hoger reeds werd kwam vast te staan dat ingevolge de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 oktober 2013, die definitief is geworden, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn vader.

2.3.2.5. Zoals reeds eerder aangehaald werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgeheven indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de asielzoekers werden toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig zijn.

Ten tijde van het nemen van de eerste beslissing van de commissaris-generaal *d.d.* 14 oktober 2013 waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst was geenszins sprake van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. De omstandigheden zijn ondertussen dermate gewijzigd dat thans een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is in Kabul. Uit het geheel van verzoekers persoonlijke omstandigheden in samenhang met de voorgaande veiligheidsanalyse van de situatie in de stad Kabul blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5 *juncto* artikel 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op te heffen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER